

No. 33

ANUL IV

16 V 1935

Redacția și administrația:
București, Căminul nr. 8
Căminul nr. 8
Telefon 2222

Victoria

16 PAL

Director: J.
MARTON

Redactor: J.
ST. P. 1935

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUȚĂȚI ȘI ȘTIRI LITE

DUMNEZIU + SATANA

MARTIRII + NEAMULI

Cara scoase din buzunar un pistol și-l îndreptă asupra călugărului (pag. 459).

Un nou Edison

Firește, în America. Ii zice Tuckney și are la activul său peste o sută de invenții, care de care mai năstrușnică. Dar cea mai de seamă descoperire a lui este, fără îndoială, «păpușa vie», o adevărată ființă omenească, artificială și în fața căreia au rămas uimiți cei mai mari savanți. Această păpușă vie a savantului american, a fost eroina unei întâmplări bizare, cum numai în Lumea Nouă se poate petrece. Și episodul acesta pasionant a fost descris cu măiestrie într'un mic roman, de cunoscutul scriitor francez Marcel Priollet, și care a apărut în volumul 23 al „Detectivului săptămânal”. Se află de vânzare la toți depozitarii de ziare, cu 5 lei exemplarul.

Morfină...

Un roman puternic din zilele noastre, romanul otrăvii dulci, care ucide mii de vieți omenești.

Goana omului după fericire a iscodit acea beție care distruge trupul încetul cu încetul, lăsând în urmă tragedia necuprinsă a neantului sufletesc.

Un autor francez cu renume,

Marcel Priollet

a redat în pagini de un sfâșietor realism toată drama ce se naște de pe urma acelei pasiuni bolnave care stigmatizează veacul nostru.

M o r f i n ă . . .

e romanul de factură universală, o frescă vie a moravurilor societății moderne, lipsită de părghia echilibrului moral.

A apărut în vol. 94 al

„Colecției celor 5 Lei”

și se află de vânzare la librării și vânzători de ziare.

— Ai dreptate — răspunse deci el și urmă, cu viclenia diabolică ce-i era înăscută: Dar când a scris contesa aceste hârtii și când le-a primit pe celelalte?

Cara nu pricepu că întrebarea aceeași îi era pusă numai pentru a-l trage de limbă, pentru a-l face să trădeze natura scrisorilor de care îi vorbise. Așa dar, răspunse, cum de altfel ar fi făcut poate oricine:

— Firește că este cam mult de atunci. Trebuie să fie cel puțin optsprezece ani, fiindcă atâția are Ilinca.

— Atâția are Ilinca? — își zise călugărul, mirat. — Așa dar, scrisorile sunt cu privire la fata pe care contesa a vrut s'o dea pe mâna călăilor, sub cuvânt că ar fi atentat împotriva împăratului? Ciudat... Foarte ciudat și din ce în ce mai interesant!

Cu glas tare, el urmă:

— Ei vezi, fiule, tocmai aici e bubă. Contesa nu-și mai aduce aminte ce a scris ea însăși și s'a scris în scrisorile acelea. E multă vreme de aș și a uitat. Deci, ea nu știe, dacă cele scrise în fiile pe care le ai tu, prețuiesc pentru dânsa, încât să treacă peste orice și să rânduiască rile astfel, încât să te numească pretor la Zlati.

— Aha, pricep! — făcu Petre Cara, rânjind batjocoritor. — Doamna contesă nădăjduiește că s'ar putea ca scrisorile pe care le am eu, să nu cuprindă lucruri prea împovărătoare pentru dumneaei, să nu fie destul de lămurite și deci, să găsească vreo porțiță de scăpare! Ei bine, Pater Bertram, spune doamnei contese că se înșeală amarnic! Scrisorile mele sunt hotărâtoare, sunt zdrobitoare pentru ea. Păcatul ei este arătat în toată amănunțimea și nu numai într'un loc, ci în zece. În scrisorile ei, în scrisoarea căpitanului, în scrisoarea lui Alexandru Cristior către fiul lui, Coriolan, — peste tot. Hahaha, așa nădăjduia să scape doamna contesă? Ei bine, nu! Acum voi fi și mai încăpățânat și mai îndârjit!

Păcatul contesei? Scriscarea căpitanului?... Scrisoarea lui Alexandru Cristior către Coriolan?..

Cuvinte, fraze care îl uimeau pe călugăr din ce în ce mai mult.

Despre toate acestea Veturia Szomoroky nu-i amintise nimic!

Dar Duhovnicul Satanei nu lăsa să-i se citească pe față nimic din ceea ce se petrecea în sufletul său și, cu un aer aproape nepăsător, răspunse:

— Toate bune, fiule. Inșă noi, adică doamna contesă, nu avem până acum nicio dovadă că ceea ce spui tu este adevărat. Toate scrisorile acestea eu nu

spun că nu vor fi existat vreodată — dar de unde știm noi că ele se găsesc într'adevăr în stăpânirea ta? De unde știm noi că sunt adevărate și nu niște plăsmuiri, care n'ar avea nicio valoare? Tocmai de aceea am venit la tine. Să-mi arăți aceste scrisori, să mă încredințez că tot ceea ce ai spus este adevărat și, dacă nu ai mințit, atunci contesa se va face luntre și punte spre a-ți îndeplini dorința.

Petre Cara izbucni într'un hohot de râs bațjocoritor

— Să-ți arăt scrisorile ca să mi le îei, sau să le rupi, să le nimicești? — făcu el. — Dar, oare, drept cine mă luați pe mine?

— Nu te pripi fiule, căci n'am venit cu asemenea gânduri. De altfel, mi-am închipuit că vei avea această teamă și iată ce-ți propun: Caută-mă, peste tot, spre a te încredința că nu am asupra mea niciun fel de armă, cu care să te pot ataca. De altfel, știi prea bine că noi, slujitorii Domnului, nu umblăm cu lucruri, care pot să facă altora vreun rău. Dar îți spun încă odată, caută-mă și te vei încredința că n'am venit aici cu alt gând, decât acela pe care ți l-am spus.

— Și apoi? — făcu Petre Cara, vrând să vadă unde voia călugărul să ajungă.

— Apoi, vei încuia ușa, ca să nu-ți închipui că vreau să fug. Fără îndoială că o armă, un pistol ai pe aici, prin casă.

— Și dacă aș avea?

— Vei lua această armă și vei sta cu ea în mână, gata să tragi. În clipa în care îți voi da de bănuț că am de gând să nimicesc scrisorile, mă vei ucide.

Cara rămase pe gânduri. Nu știa ce să facă.

Duhovnicul Satanei îi vorbise cu o viclenie atât de drăcească, încât ticălosul era nevoit să-i dea dreptate.

Nu era decât foarte firesc ca Veturia Szomorky să nădăjduiască, cum că scrisorile pe care le avea el poate că nu erau tocmai atât de compromițătoare pentru ea.

Or, dacă el, Petre Cara, voia să-și ajungă scopul, trebuia să dovedească Veturiei, sau trimisului ei, că tot ce spusese era adevărat, că scrisorile nu erau plătuite, ci originale.

Iar ceea ce-i propusese călugărul, părea într'adevăr să-i pună scrisorile în afară de orice primejdie.

Duhovnicul Satanei pricepu ce se petrece în

sufletul ticălosului și, pentru a-l alunga și cea din urmă bănuială, adăugă:

— De altfel, ca să fii și mai sigur că n'amaniciun gând necurat, nu-mi vei da scrisorile, toate odată, ci pe rând. Imi dai una, o citesc, ți-o inapoiez și numai după aceea îmi mai dai alta. În felul acesta, chiar dacă aș avea vreun gând ascuns, n'aș putea nimici decât o singură scrisoare. Or, tu spui că ai atâtea.

Argumentul acesta fu hotărîtor.

Mizerabilul Duhovnic al Satanei știuse cum să-i vorbească lui Cara, știuse cum să-l amăgească, spre a-și putea ajunge ținta.

Fiindcă, într'adevăr lui nici prin minte nu-i trecea să-i smulgă scrisorile lui Petre Cara, deoarece își dădea seamă că așa ceva nu era cu putință.

Adică ar fi fost cu putință, dar atunci se făcea scandal, lucru de care voia să se ferească cu orice preț.

El nu venise la Cara, decât spre a afla întregul adevăr, deoarece bănuise că Veturia nu-i mărturisise totul. Și bănuise aceasta din faptul că soția Năpârcii din Galda nu îi amintise nimic despre Ilinca, cu toate că el îl auzise lămurit pe Cara în salon, vorbindu-i Veturiei despre această fată, care era fiica unei „doamne bine cunoscute”.

Afară de asta, el mai venise la Cara și cu gândul de a arunca o privire asupra documentelor pe care le avea acesta, spre a-și putea da seamă, dacă ele erau într'adevăr atât de prețioase, dacă într'adevăr cu ajutorul lor se putea ajunge la acea neprețuită comoară și dacă într'adevăr printre ele se găseau hârtii, care ar fi putut înlesni Veturiei să se urce pe tronul Mo'dovei.

Și în sfârșit, Duhovnicul Satanei mai nădăjduise, că, având prilejul să arunce o privire asupra documentelor și mai ales asupra hârtilor, care arătau drumul spre comoară, își va întipări în minte acest drum și, pe urmă, va putea ajunge la comoară și fără ajutorul lui Cara.

Iată deci, cu ce gânduri venise Pater B. în ziua aceea la Cara și iată pentru ce, trăgea putea să fie într'adevăr liniștit, că Duhovnicul nei nu-i va nimici hârtiile.

Firește că amănuntele noi, pe care le află făcuseră să fie și mai curios și mai dornic de documentele, deoarece în ele părea să fie vorba de o comoară, cî de un anumit păcat al contesei, care el ar fi dorit să-l cunoască, poate chiar mai mult decât drumul spre comoara, în care acum nu mai putea să creadă.

Și, după cum am arătat, ticălosul călugăr se pricepu să-l păcălească pe Cara atât de bine, încât trădătorul îndeplini dorința Duhovnicului Satanei.

După ce-l buzunări, spre a se încredința că într'adevăr n'are asupra sa niciun fel de armă, încuiă ușa, scoase un pistol, pe care-l luă în mână dreaptă, ținându-l gata de a trage, apoi scoase din buzunar teancul de documente, răsfoi prin ele și întinse călugărului prima scrisoare. (Vezi coperta)

53. — O poveste veche.

Pater Bertram citise scrisorile Veturiei, citise scrisoarea lui Horia și acum avea în mână tocmai scrisoarea pe care Alexandru Cristior i-o scrisese fiului său Coriolan.

Ochii, de obicei cu priviri atât de reci, ai călugărului, se însuflețiseră grozav și lucirea lor trăda o bucurie fără margini.

Intr'adevăr, călugărul, pornit să se ridice cu orice preț, avea de ce să se bucure.

Scrisorile acelea îi desvăluiseră o taină, cu ajutorul căreia putea căpăta o înrăurire nemărginită asupra contesei Szomoroky, asupra femeii cu cea mai mare trecere din tot Ardealul.

Așa dar, Ilinca, fata pe care contesa o vârise în cușca Lupilor, sub cuvânt că ar fi tras asupra împăratului, nu era nimeni alta, decât propria ei fiică, propriul ei copil din flori

r asta nu era deajuns.

ne era tatăl acestui copil? Nicolae Ursu care era socotit de Unguri drept capul unor i, ce puteau duce chiar la o revoluție.

- Avea dreptate Cara să ceară un preț atât mare pentru hârtiile acestea! — își zise Duhovnicul Satanei. — Cu un car de aur și încă n'ar fi plă-
Dar în mâinile mele, taina aceasta prețuiește ai mult, mult mai mult, decât prețuia ea în mâinile acestui țărănoi. M'a mințit contesa, când mi-a spus povestea cu comoara și tronul Moldovei! Dar oare scrisorile acestea nu sunt și ele o adevărată co-
moară?

Să vedem însă ce mai stă scris și în scrisoarea aceasta, pe care răposatul Alexandru Cristior o adresează fiului său Coriolan?

Zicându-și acestea, Pater Bertram luă din mâi-
nile lui Cara scrisoarea mai sus amintită.

Duhovnicul Satanei vru să desfacă plicul, rupt de altfel, când privirile îi căzură asupra unor cu-
inte, scrise cu litere mari pe plic:

„De șapte ori bleștem asupra aceleia care va deschide acest plic fără învoirea mea, sau a fiului meu Coriolan”.

— Când ai dat peste acest plic, era închis? întreabă călugărul.

— Firește! — răspunse Cara.

— Și cu tot bleștemul acesta grozav, nu te-ai temut să-l deschizi?

— Fleacuri! — făcu trădătorul. — Parcă dumneata te temi să citești ce este scris înăuntru?

— Eu nu l-am deschis...

— Dar citește ce cuprinde! — răspunse Cara, rânjind. — Așa că, dacă bleștemul se va împlini, îmi vei ține tovărășie, Pater Bertram.

Pentru o clipă, călugărul se încrunță. Se părea că bleștemul acesta nu-l lăsa tocmai atât de nepăsător, ca pe Cara.

Sovăirea lui dispăru însă repede și, înfringurate, scoase din plic scrisoarea a Coriolan.

La început, în această scrisoare Alestior povestea fiului său amănunțit și în păcatul Veturiei.

Partea aceasta nu-l mai interesa pe oarece aflate taina din scrisorile de

În curând însă, veni o parte, se nește, care părea să aibă pentru Duhnei o însemnătate cu totul deosebită, le-î se însuflețiseră din nou și din începură să lucească diabolic.

Iar partea aceasta a scrisorii lui Cristior, către fiul său, suna astfel:

„Ilincă nu este un oarecare copil din are o însemnătate deosebită, atât pentru noi, pentru întregul popor românesc.

„Fiindcă, ea este acel urmaș al marelui vo Petru Rareș, pe care principele Volfgang, fiul Bogdan Constantin, l-a hotărât să intre în stăpânrea comorii și a documentelor, care îi vor înlesni să ajungă pe tronul Moldovei.

„În testamentul făcut pe patul de moarte, principele Volfgang, fiul lui Bogdan Constantin și nepotul lui Petru Rareș, printre altele, scris astfel:

„...și fiindcă mult m'am căznit și multe am îndurat în drumurile mele de pribegie, silit fiind să fug din scumpa mea țară a Moldovei, unde ar fi trebuit să domnesc, am cunoscut că la mijloc trebuie să fie mâna lui Dumnezeu, care pedepsește în mine păcatele strămoșilor mei. Și fiindcă îmi este spre știință că bunul meu, întru Dumnezeu răposatul Petru Rareș, domn al Moldovei și fiul lui, Bogdan Constantin, tatăl meu, tot întru Dumnezeu răposatul, nu au fost întotdeauna cu cuvenita cuvioșie față de cele sfinte și de Domnul orânduie, îmi dau

că multe au fost păcatele lor și că așa
mulți din urmașii lor trebuie să pătimeas-
că ca păcatele lor iertate să fie în Ce-

lăscut că aceasta este vrerea Dom-
nului, că o viață întreagă am alergat pe la
părați, spre a mi se face dreptate și
în, când sunt chemat din lumea asta,
mă s'a făcut.

„Dumnezeu n'a vrut să mă bucur de moș-
ămoșilor mei.

„Eu, pe cari bunicul meu, Petru Rareș
i-a împrumutat principelui elector Io-
hannarchiz de Brandenburg, cu toate tit-
lurile, nu i-am redobândit decât acum când
mai pot folosi de ei.

„De aceea, după cum și mai sus zis-am,
cunoscute care este voia Domnului și vreau
mă supun.

„Iată pentru ce, hotărâsc după cum se
vede:

Din banii pe cari i-am primit de la ur-
mașii principelui elector Ioachim, fiului meu
Constantin îi las o sută de mii de fiorini în aur.

„Ce mai rămâne bani, opt sute de mii de
fiorini în aur și toate giuvaierurile lui Petru Ra-
reș și documentele ce dau dreptul la tronul
Moldaviei, le-am ascuns într'un loc, însemnat
pe nouă nărfi.

„Aceste nărfi, învăruite în pergament cu
pecetea mea, vor fi păstrate din tată în fiu, de
urmașii mei, cu blestem de pe patul de moarte,
de a nu se uita la ele, de a nu desface perga-
mentul și de a nu-l pierde, sau a-l vinde oricui,
până când nu se va întâmpla ce mai jos ur-
mează:

„Fiul meu va avea copii, copiii lui vor a-
vea copii și copiii copiilor acestia, vor avea
copii. Așa că, seminția mea se va împărți în

două, în trei, în zece ramuri, cum se împarte seminția oricărui muritor.

„Acum, cu gură de moarte hotărăsc și dururile iadului pe pământ și în lumea ceaaltă să-l chinuiască, să-l schingiuiască, să-l pârjolească pe acela, care nu va face cum zic eu... așa dară, hotărăsc ca hărțile acestea, care arată locul banilor și al documentelor, să nu le desfacă decât acela, care se va naște din împreunarea a două din aceste ramuri ale urmașilor mei.

„Acesta și numai acesta va fi stăpânul moștenirii mele, când va ajunge la vârsta omului copt, acesta și numai acesta va putea să se urce pe tronul strămoșilor mei.

„Până când să se nască făt din două ramuri, care acum nu au decât o singură sămânță, pe fiul meu Constantin, până când să se împreune iarăși, ceea ce acum abia trebuie să se despreune (despartă) trece-vor ani mulți și îndeajunși ca păcatele mele și ale strămoșilor mei să fie iertate în Ceruri”.

„Iată fiul meu — urma scrisoarea lui Alexandru Cristior—care a fost hotărîrea principelui Wolfgang, fiul lui Bogdan Constantin, urmașul lui Petru Rareș.

„Au trecut ani, au trecut veacuri și voința lui nu s'a putut împlini, deoarece, parcă a fost un blestem, toți copiii născuți din împreunarea a două ramuri de urmași de ai lui, mureau înainte de a ajunge oameni în toată firea.

„Se pare că Dumnezeu n'a iertat încă păcatele străbunilor lui Wolfgang.

„Acum însă, avem o nouă nădejde. Două ramuri zămislite din seminția lui Wolfgang, s'au împreunat iarăși. Adevărat este că această împreunare nu s'a făcut cu binecuvântarea Bisericii. Dar în testamentul său principele Wolfgang nu spune ce fel de împreunare trebuie să fie. Și de altfel, poate că este chiar un semn acesta, căci nici domnitorii po-

porului român nu aveau copii numai din soții legitime și chiar însuși marele Petru Rareș, a fost un copil din flori al lui Ștefan cel Mare.

„Iar cele două ramuri au fost împreunate prin mătușa ta, Veturia — care trăgându-se din familia Cristiorilor, se trage și din principele Wolfgang — și căpitanul Nicolae Ursu, care și el la fel, își are obârșia în seminția lui Wolfgang.

„Marele Sfat al Luminilor vieții celor Șapte îți va da, dacă eu nu voi mai fi în viață, documentele care dovedesc aceste obârșii.

„Din cele de mai sus ai înțeles, deci, fiul meu, că Ilinca, fata mătușii tale Veturia și a căpitanului Nicolae Ursu, este urmașul principelui Wolfgang, îndreptățit urmaș de a intra în stăpânirea comorii și de a se urca pe tronul Moldovei, astăzi pângărit de fanarioții Bizanțului”.

Pater Bertram era o fire foarte tare, foarte dârză și nimic nu-l uimea.

Când ajunse însă la această parte a scrisorii lui Alexandru Cristior, hârtia îi căzu din mâini și rămase înmărmurit, în neputință de a mai face ceva, în neputință de a gândi măcar.

Se desmetici într'un târziu, când Cara îl readuse la realitate prin răutăcioasele sale observații.

— Ilinca... Coriolan — își zicea călugărul — Dumnezeule, ce zi este astăzi, de-mi trimiți asemenea desvăluiri... Contesa Veturia avea un copil încă înainte de a se mărita... Pe acest copil ea vroia să-l dea pe mâinile călăilor, fără îndoială spre a scăpa de dovada vie a păcatului ei... Dar acest copil, în care noi toți vedeam o țărancă, o iobagă de rând, este urmaș de domn, este ființa îndreptățită de a intra în stăpânirea unei comori uriașe, este făptură hotărâtă de străbunul ei, de a se urca pe tronul Moldovei... Nici nu sunt în stare să-mi dau seamă pe dată, ce însemnătate au aceste descoperiri, nici nu știu în grabă, ce trebuie să fac...

— Nu-i așa
batjocoritor al lui
scrisoarea căzută d
așa că hârtiile dove
pentru ca în clipa în
contelui Szomoroky,
sboare din castelul din
lumii? Și iarăși, nu-i a
pe care l-am cerut eu, pen
lucruri, nici nu este prea
mitale îmi dovedește deajun
De aceea te rog, spune frun
până mâine nu îngrijește s
Zlatna, hârtiile acestea vor a
telui, care în schimbul lor fă
îndeplini rugămintea.

În mâinile contelui?... Hârtiile ac
nile contelui Szomoroky?

Nu, numai asta nu!

Pater Bertram se cutremura chiar și
când se gândea că aceste prețioase documente
puteau face din el cel mai mare om al zilei, ar
tea ajunge în mâinile Năpârcii din Galda.

Da, contesa avea dreptate când spunea că Bela
Szomoroky s'ar mulțumi cu comoara. Ura lui împo
triva a tot ce era românesc era atât de mare, încât
fără să șovăie o clipă, el ar fi aruncat în foc docu
mentele care se găseau împreună cu comoara, iar
pe Ilinca o frângea pe roată.

— Nu, Ilinca nu trebuie să moară! Ea trebuie
să trăiască, fiindcă prin ea pot ajunge la culmi ne
bănuite! — își zise Pater Bertram.

Nu știa încă hotărît ce va face, nu putea să
bănuiască măcar, în ce fel se va folosi de taina
pe care o aflate. Știa însă că avea nevoie de Ilinca,
de Ilinca vie, de Ilinca supusă voinței lui.

Pentru a putea lua însă o hotărîre, pentru a
putea face un plan de bătaie, pentru a putea reduce
la tăcere pe ticălosul acesta, care la drept vorbind,
nici măcar nu-și dădea seamă ce documente are

avea nevoie de li-
multă luare-aminte.
putea să năruie toată

tă să se reculeagă.
ă singur își mărturisea
te clipe din viață.
artii, pe care nu mi le-ai
după ce era lărași deplin

citit deajuns? — făcu Petre
tiile acestea nici eu nu știu
ă fie un drum, sau niște ape.
aibă vreo legătură cu păcatul

— zise călugărul. — În orice caz,
se tot am venit aici dă-mi-le să mă uit
le.

— Dacă vrei să te uiți la ele, cu gândul că vei
portita de scăpare, pe care o căutați, atunci te
eli amarnic, Pater Bertram! — zise nemernicul,
u un rânjet plin de desgustătoare batjocură. —
Fiindcă eu m'am gândit mult, ce ar putea fi hârtiile
acestea și cred că am ghicit adevărul.

— Care crezi tu că este rostul lor? — întrebă
Duhovnicul Satanei, curios de a vedea ce credea
ticălosul, despre cel mai prețios pergament pe care-l
avea în mână.

Fiindcă fără aceste hărți, nici comoara nu putea
fi găsită și nici documentele care dădeau Ilincăi
dreptul la tronul Moldovei nu puteau fi scoase la
liveală.

Trădătorul își căscă gura de o șchioapă, într'un
rânjet hidos și răspunse:

— Nu prea este pentru urechile unui preot, ceea
ce cred eu, dar fiindcă vrei să știi neapărat, îți voi
spune, Pater Bertram. După mine, drumul acesta
măzgălit pe hârtie, nu poate fi altceva, decât drumul
la locul unde evlavioasa noastră contesă, se întâlnea
pe vremuri, cu ibovnicul ei, căpitanul Nicolae Ursu,

după care pandurii contelui umblă zi și noapte. Dar contele și-a trimis pandurii după el, fiindcă a auzit că și el ar face parte dintre cei ce vor să pună la cale o revoluție. Vezi dumneata însă, Pater Bertram, cum și-ar trimite contele Bela pandurii după el, când ar ști că fostul căpitan Nicolae Ursu, astăzi poreclit Horia, este acela, care a cunoscut dragostea contesei Veturia, încă înainte de a fi soția lui!

Duhovnicul Satanei zâmbi. Era mulțumit că Petre Cara nici nu bănuia, măcar, însemnătatea documentelor pe care le avea în mână.

— Se poate să ai dreptate! — zise el. — Dă-mi-le să mă uit și eu la ele și-ți voi spune ce rost au.

Cara îi întinse cele două hărți, așteptând cu un rânjet de mulțumire ca Pater Bertram să confirme bănuiala lui în privința lor.

Duhovnicul Satanei luă hărțile, le desfăcu, dar de la prima vedere își dădu seamă că nădejdea lui nu se putea înlăptui.

Călugărul sperase anume că, uitându-se cu luare-aminte la hărți, își va putea întipări în minte drumul arătat în ele.

Or, acum își dădu seamă că era cu desăvârșire imposibil să țină minte un drum însemnat pe o hartă făcută cu cel puțin o sută de ani în urmă, hartă care între timp se mai și ștersese și pe alocuri devenise de nedescifrat.

Afară de asta, drumul era întortochiat, trecea pe lângă ape al căror nume nici nu era arătat în hărți și pe lângă piscuri, care erau însemnate pe hârtie, dar fără să li se arate și numele.

În amândouă hărțile nu era decât un singur nume: Vârful Munișorului.

În apropierea acestui pisc, totuși, destul de departe de el, erau desenate trei cruci.

Fără îndoială locul unde era ascunsă comoara.

Dar până la aceste trei cruci, drumul ducea pe lângă atâtea alte însemnări, ca dealuri, stânci, povârnișuri, ape, încât era cu neputință să îți minte calea, numai dintr'o scurtă privire aruncată asupra hărții.

Mai ales că, după cum am arătat și mai înainte, în afară de Vârful Munișorului, nicio altă denumire nu mai era însemnată pe hărți.

Fără îndoială că principele Wolfgang lăsase anume aceste locuri neînsemnate cu denumirea lor, pentru ca găsirea comorii să nu fie tocmai ușoară.

— Ei, Pater Bertram — îl întrerupse Cara pe călugăr din contemplarea hărților — dumneata ce crezi, n'am dreptate? Hărțile acestea nu arată locul unde se întâlneau cei doi porumbei îndrăgostiți?

Numai cu multă greutate se putu stăpâni călugărul să nu izbucnească în râs.

Cara spusese o mare gugumănie. Aveau ei nevoie, Horia și Veturia Cristior, să se ducă drum de două zile, spre a se întâlni pentru câteva minute, sau fie chiar, ceasuri?

Călugărul își dădu seamă că, chiar dacă Petre Cara nu era prost, el era însă lipsit de cultură, așa că nu putea să descifreze o hartă.

Știa ce este o hartă și la ce slujește, dar să se orienteze pe ea, asta nu era în stare s'o facă.

**Cereți mâine numărul 34 tuturor chioscarilor și
vânzătorilor de ziare. — 2 lei exemplarul.**